

Hồi 44

Tô Bằng Hải Đột Kích Phục Hồ Linh

Bạch Vân Phi chủ tâm đề phòng từ trước, nên vừa nghe tiếng nói đã biết chỗ ẩn núp của đối phương. Nàng định bất thành linh phát chưởng đánh sang, nhưng lại thôi. Sự e ngại đó không phải nàng sợ đối phương mà lo đến Mã Quân Vũ đang mang trọng bệnh nằm trong nhà lá của chàng nho sinh, và nàng cũng không biết giữ chủ nhân ngôi nhà bí mật kia và người vừa mới nói với mình là thù hay bạn. Nếu giữa hai người đó là bạn thì không nói chi, còn nếu họ là thù ắt tính mạng của Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan sẽ khó bảo đảm.

Bạch Vân Phi thầm nhủ:

“Ta thử xem hắn là ai rồi sẽ ra tay không muộn.”

Nàng vận nội công chuẩn bị, chăm chú nhìn về phía mấy cây tùng rậm rạp cách cây thông già nàng đang ngồi độ hơn hai trượng, cất tiếng hỏi nho nhỏ:

- Người là ai mà muốn nói chuyện với tôi ? Tại sao không xuất đầu lộ diện.

Tiếng nói từ ngọn cây tùng vang lên nho nhỏ nhưng rất rõ ràng:

- Ta thấy khinh công của người vừa nhảy lên cây thông khá hơn những cao thủ võ lâm một đẳng, nên ta mới phá lệ cho người gặp mặt. Nếu ta có ý giết người thì người đã mất mạng dưới nắm độc sa của ta rồi.

Bạch Vân Phi nghe người đó nói ngang tàng, hách dịch, máu nóng chạy khắp người. Nàng tức giận muốn xuất thủ đối phó, nhưng sợ làm kinh đến nho sinh, nên cố dần cơn giận nói:

- Được ! Nếu như vậy thì ta phải sang giáp mặt người.

Bạch Vân Phi nhảy vút sang đám cây um tùm, đứng trên một nhánh tùng lớn de ra. Nàng vẫn chú ý đề phòng song không có chuyện gì xảy ra.

Cảnh vật ban đêm vẫn im lặng.

Vân Phi chuyển mình qua cây tùng to nhất, hai tay vệt mấy nhánh nhỏ nhìn vào, và thiếu chút nữa nàng đã rú lên.

Trên một chân cây, một lão bà đang ngồi vắt vẻo. Hình dạng của bà rất quái đản. Tóc trắng lỏa xỏa trên vai, mặc một chiếc áo thụng xanh. Gương mặt rất xấu xí, hai mắt đều lè, lông mày xéch ngược, môi trề, hai bên má nổi lên hai lần đỏ, như được đắp bằng hai miếng thịt nhỏ. Tay mặt bà mang bao tay bằng da thú, đang nắm chặt cái gì trong đó không biết, tay trái cũng có bao, đang mân mê một cây tên màu tím dài độ năm tấc. Bà trở mắt nhìn Bạch Vân Phi, thở dài một tiếng, bỏ cây tên vào bọc da beo mang lên lưng, tay quật ngược ra sau lòn vào túi như cất một cái gì.

Bạch Vân Phi thầm nghĩ:

- Chắc có lẽ tay phải của bà ấy nắm Độc sa

Bà lão xấu xí chỉ nhánh tùng kế cận, nói:

- Hãy ngồi đó ! Ta có chuyện hỏi người.

Bạch Vân Phi lẳng lẳng chuyển sang, ngồi đối diện với bà.

Nữ quái tuột bao tay, để lộ hai bàn tay nõn nà, trắng mịn, những ngón tay búp măng thon dài mềm mại. Với hai bàn tay dịu dàng ấy không ngờ của một người có khuôn mặt quái gở dường kia. Quái nhân nghiêng người một chút, quay bên phải, nhìn về hướng nhà lá.

Bạch Vân Phi nhói cổ dòm theo, bất giác giật mình, thì ra quái nhân mượn chỗ cây lá rậm rịt này để dễ quan sát mọi việc xảy ra phía dưới ngôi nhà bí mật. Nàng thầm nhủ:

- Như vậy thì từng hành động của ai trong nhà kia đều không thể tránh khỏi sự theo dõi của nữ quái này. Thế này thì mọi việc của mình từ lúc mới đến, tới khi nhảy vọt ra cửa sổ đều bị phát giác.

Nữ quái kéo nhánh cây che kín lại, quay qua phía Bạch Vân Phi cười nói:

- Trẻ như thế mà đã có khinh công tuyệt đỉnh, vậy chẳng hay cô nương là người ở phái nào ?

Bạch Vân Phi giật mình đánh thót, cúi đầu xem xét toàn thân mình. Nữ quái lại cười, nói:

- Người tưởng mặc bộ nam trang là không ai nhìn ra được sao ? Ha ! Ha! Chỉ cần chú ý là biết ngay. Hơn nữa giọng nói người thanh thoả như thế ai mà lầm ? Chẳng qua cử chỉ của người khá giống nam nhi, chắc có lẽ từ nhỏ đã quen cải trang rồi. Nhưng...

Bạch Vân Phi sốt ruột hỏi :

- Nhưng sao ?

Quái nhân tiếp:

- Nhưng người chỉ có thể qua mặt những kẻ chưa có kinh nghiệm giang hồ, chứ không thể nào qua mặt được ta và đôi mắt tinh quái của Thiết Kiếm thư sinh

Bạch Vân Phi bị dị nhân lột trần bí mật, bất giác e dè, nhưng cũng cất tiếng hỏi:

- Thiết Kiếm thư sinh là ai ?

Quái nhân mỉm cười, để lộ hai hàm răng trắng như ngọc, nói:

- Thiết Kiếm thư sinh à ? Là chủ nhân ngôi nhà kia chứ còn ai nữa ! Đây ! Có phải người thấy chàng nho sinh ấy rất phong nhã đúng là một người học nhiều biết rộng không?

Bạch Vân Phi gật đầu:

- Đúng thế ! Vị chủ nhân...

Nữ quái trợn mắt nói:

- Hừ ! Đúng à ? Người đừng xem bề ngoài của Thiết Kiếm thư sinh mà lầm ! Sự thật hắn là một kẻ xấu nhấ trên đời này ! Cái tài văn võ còn giúp nó thêm mưu mô xảo trá, hiểm độc khôn lường...

Nữ quái đột ngừng tiếng, hai hàm răng cắn chặt, biểu lộ sự căm thù tột độ Thiết Kiếm thư sinh.

Bạch Vân Phi xuất hiện giang hồ được hai năm, hơn nữa nàng chỉ chu du những vùng

có phong cảnh thanh tú ở giang hồ, nên đối với nữ quái và Thiết Kiếm thư sinh nàng không hề biết tí gì cả.

Nữ quái cảm phần nói:

- Việc này đã trải qua mấy chục năm, Thiết Kiếm thư sinh còn nổi danh trên giang hồ, có lẽ lúc đó người còn trong bụng mẹ, nên không hiểu hấn đâu.

Nữ quái thở dài, lắc lư cái đầu tóc bạc tởm chán chường, rồi đưa mắt nhìn trời.

Dầu là một người thông minh, Bạch Vân Phi cũng không biết Thiết Kiếm thư sinh và nữ quái ai là thù, ai là bạn với mình.

Nàng hiểu rằng nữ quái và người nho sinh chủ nhân ngôi nhà lá kia đã có một mối thâm thù huyết hận, nhưng nàng cũng không bận tâm tìm hiểu tận nguồn gốc nữa.

Bạch Vân Phi ngẫm nghĩ:

- Ta nên giúp đỡ nữ quái đối phó với Thiết Kiếm thư sinh hay là giúp Thiết Kiếm thư sinh đẩy lui nữ quái này.

Vân Phi một lúc phân vân không tìm ra giải pháp tiện lợi nên Bạch Vân Phi nhìn nữ quái hỏi:

- Người gọi ta quay đây chỉ nói bấy nhiêu đó sao ?

Nữ quái chìm trong dĩ vãng đau thương, nên chẳng nghe rõ Vân Phi nói gì, quay lại nhìn nàng hỏi:

- Người mới nói gì ?

Bạch Vân Phi thấu hiểu tâm trạng của bà, nên vẫn bình thản lập lại:

- Người gọi ta qua đây chỉ nói chút chuyện đó thôi sao ?

Nữ quái tay sờ hai vết nhằn đỏ bầm trên mặt, lạnh lùng nói:

- Ta nói cho người hay, Thiết Kiếm thư sinh ngoài mặt nho nhã nhưng tâm nó rất hiểm độc, chẳng khác nào con quỷ sống.

Bạch Vân Phi kinh hãi lo lắng hỏi:

- Người nói sao ?

Nữ quái cười chua chát nói:

- Thiết Kiếm thư sinh là một con quỷ sống ! Thân thể ta đến nỗi này là cũng vì nó !

Bất giác Bạch Vân Phi đưa tay vạch cành tùng phóng mắt nhìn vào nhà lá, thấy không c' gì khả nghi, nàng mới yên tâm quay lại nhìn nữ quái hỏi:

- Người ẩn thân trên cổ tùng này có phải để chờ cơ hội báo thù không?

Nữ quái đáp:

- Nếu ta muốn âm thầm chơi độc nó để rửa sạch cái hận trong lòng, thì cần gì phải ẩn thân trên đây, chịu cái cực khổ của mưa gió !

Bạch Vân Phi lấy làm quái lạ, hỏi:

- Hãy nói cho ta biết việc gì đã chứ ?

Nữ quái hơi giận nói:

- Phục hổ lĩnh này có hai thứ võ lâm dị bảo, nên đã mười lăm năm nay Thiết Kiếm thư sinh ở đây, mục đích giữ hai bảo vật ấy, vì hấn sợ lọt vào tay người khác. Ủ ! Hấn đâu phải

thật sự qui ẩn.

Bạch Vân Phi nghe nói giật mình, nhưng cố làm ra vẻ thản nhiên cười nói:

- Vật gì quý mà có thể giữ nổi Thiết Kiếm thư sinh ở mãi Phục Hồ lĩnh này mười lăm năm và người cũng phải chịu mưa gió, ẩn thân trong cây cối rậm rịt này.

Nữ quái nghĩ một lúc, nói:

- Hai vật này đều là những kỳ trân võ lâm. Nếu người chịu giúp ta thì ta sẽ nói cho người nghe, còn không muốn giúp thì ta cũng chẳng ép bức.

Bạch Vân Phi hoài nghi nói:

- Người hãy nói trước tên của hai bảo vật đó !

Nàng ngừng một lúc rồi tiếp:

- Để ta nghĩ kỹ xem có thể giúp người được không.

Nữ quái thản nhiên cười nói:

- Có giúp hay không tùy người. Tam Thủ La Sát này đâu phải cần người giúp đỡ mới làm được việc.

Bạch Vân Phi tự ái nói:

- Người không cầu, chẳng lẽ ta lại giúp người sao ?

Nàng liền quay mình nhảy qua một cành tùng khác, cách nữ quái hơn một trượng. Hai người đối diện nhau, nhưng cùng im lặng, mỗi người theo dõi một ý nghĩ.

Bỗng tiếng cười khe khẽ từ trong nhà trang đưa ra...

Bạch Vân Phi sực nhớ lại những lời của Tam Thủ La Sát đã nói lúc nãy, thầm nghĩ:

- Thiết Kiếm thư sinh là một con quỷ sống, tâm cơ hiểm độc, Loan muội lại thật thà, nếu người nho sinh ấy mà ra tay thì Loan muội sẽ...

Bạch Vân Phi sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vạch mấy cành tùng, rồi dùng Tiên hạc hý thúy từ trên cao bảy tám trượng bay thẳng xuống, khi sắp xuống mặt đất, nàng lộn nhào một cái, rồi nhẹ nhàng đứng xuống. Tiếp đó nàng khẽ nhún mình một cái đã đến cửa sổ nhà lá.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Bạch Vân Phi đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa sổ, tung mình nhảy vào. Bỗng lửa chớp sáng, cây đèn dầu thông trên kệ đã được thắp lên. Bên kệ đèn, chàng nho sinh đang đứng mỉm cười, trên tay vẫn còn cầm mỗi lửa. Bạch Vân Phi quay nhìn trên giường Mã Quân Vũ nằm, thấy mền gối ngổ ngang, chàng là Lý Thanh Loan đã biến đâu mất rồi.

Chàng nho sinh thản nhiên tắt mỗi lửa trên tay, thông thả cười nói:

- Cô nương có thân pháp vừa đẹp vừa nhanh, vậy chẳng hay cô nương là đệ tử yêu quý của vị kỳ nhân nào ?

Bạch Vân Phi thấy Lý Thanh Loan và Mã Quân Vũ mất tích, lòng rất lo ngại, nhưng cũng cố ý giữ vẻ bình thản, hỏi:

- Người có phải là Thiết Kiếm thư sinh không ?

Nho sinh ngạc nhiên, trở mắt nhìn Vân Phi, nói:

- Đúng thế ! Còn cô nương... cô nương là ai ?

Bạch Vân Phi lạnh lùng :

- Người không cần biết ta là ai, sư huynh và sư muội của ta đâu rồi ?

Nàng thầm vận nội công chuẩn bị ra tay.

Thiết Kiếm thư sinh trở về với bình thản, khẽ cười nói:

- Cô nương chớ lo lắng. Tại hạ tạm đưa họ đến một nơi an toàn nghỉ ngơi. Cô nương tin rằng Sử Thiên Cảnh nhà chưa đến nỗi ám hại một người thương thế trầm trọng, và một thiếu nữ trẻ đẹp đâu. Nếu cô nương không tin thì hãy theo tại hạ sẽ rõ.

Bạch Vân Phi thấy Thiết Kiếm thư sinh nói năng nho nhã, lòng đã tin, nhưng nghĩ lại chuyện Tam Thủ La Sát vừa nói, nàng đâm ra phân vân:

- Không biết hắn nói láo hay nói thật, mà thái độ hắn quá tự nhiên thế kia ? Nếu hắn nói lừa thì quả là một kẻ điểm xảo vô cùng. Mình phải thận trọng, nếu không lại rơi vào cạm bẫy của tên ma đầu này !

Thiết Kiếm thư sinh thấy Bạch Vân Phi nửa tin nửa ngờ, nên than dài một hơi, giọng nói như phân trần:

- Có một vị sư huynh của tại hạ từ trên núi xuống, báo tin cự thù năm xưa đã tìm được chỗ ẩn cư của anh em tại hạ, không đêm nay thì ngày mai thế nào cũng đến đây. Như thế không làm sao tránh khỏi một trận trống mái. Vì sợ không rảnh tay bảo vệ, và e làm kinh động đến sư huynh cô nương, nên tôi dời họ đến nơi khác, không dè làm cô nương phiền lòng.

Nếu không được Tam Thủ La Sát nhắc nhở trước thì Bạch Vân Phi đã tin lẹ rồi. Nhưng nhờ được cảnh báo trước nên nàng không dám có ý định bảo Thiết Kiếm thư sinh dẫn đi xem chỗ Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan tạm ẩn vì e ngại sẽ bị cạm bẫy của đối phương.

Bạch Vân Phi xoi mói nhìn Sử Thiên Cảnh, nói:

-Ồ ! Chuyện gì cự thù tìm đến ! Người ẩn cư trong Phục hổ lĩnh này chẳng qua là hai bảo vật để giữ gìn của võ lâm mà thôi !

Sắc mặt của Thiết Kiếm thư sinh liền thay đổi, hắn bước lùi một bước, vẻ hào hoa phong nhã tan biến đâu mất. Sử Thiên Cảnh lớn tiếng hỏi:

- Người là ai ? Hãy nói mau !

Bạch Vân Phi thấy thái độ của lão ma đầu như thế, càng tin lời Tam Thủ La Sát là thật. Nàng nhún mào, cất giọng khinh khỉnh:

- Người không đáng hỏi tên ta.

Nàng nói chưa dứt lời, đột nhiên nghe một tiếng kêu dài từ xa đưa đến.

Một luồng gió nhẹ thổi đến, ngọn đèn dầu xao động, trong phòng lại xuất hiện thêm một ông già mặc áo thụng xanh đậm.

Bạch Vân Phi tức giận nói:

- Được ! Các người có bao nhiêu cứ xông ra hết đi !

Thiết Kiếm thư sinh thình lình thổi tắt ngọn đèn dầu thông, trong phòng trở nên tối om.

Bạch Vân Phi sợ Thiết Kiếm thư sinh thừa cơ hội trốn thoát, nên nhanh nhẹn nhảy vọt đến, tay trái như chớp nhoáng đánh ra.

Ngày lúc đó từ bên ngoài vọng vào một tiếng hét, tiếp theo một điểm sáng như sao

phóng vào cửa sổ.

Thiết Kiếm thư sinh dang đứng quay hướng vào phía cửa sổ, thấy tay quyền của Bạch Vân Phi chặt tới, vội nhảy nhanh về bên trái mấy bước, nên ám khí dán lên sau lưng Sử Thiên Cảnh, lại nhắm ngay mặt Vân Phi bay đến...

Sự việc xảy ra trong vài chớp mắt, Bạch Vân Phi không thể truy kích tên ma đầu được nữa, dùng chưởng biến thành trảo, luôn tay tóm qua, phi tiêu bay đến nằm gọn trong tay nàng.

Thiết Kiếm thư sinh cười khe khẽ nói:

- Giỏi thật ! Giỏi thật !

Câu nói chưa dứt, Sử Thiên Cảnh đã vọt ra khỏi cửa sổ.

Bạch Vân Phi lệ làng phóng mình theo, nhưng khi nàng nhảy đến cửa sổ thì một vệt sáng vàng đã phóng tới mặt. Ám khí không phát tiếng động, kẻ sử dụng cũng không lên tiếng báo trước, nên không phải là Bạch Vân Phi thì đã mất mạng rồi.

Nàng nổi giận, tại sao kẻ ném ám khí không chịu phân rõ ai thù, ai không, mà bỗng dừng lại cố ý nhắm mình ra tay.

Ấy thế kẻ đó còn dùng loại Phù dung kim châm kịch độc, nếu Bạch Vân Phi không thâm vận chân khí hộ thân, gặp lúc nguy hiểm này, cũng khó tránh né. Nàng không truy kích được Thiết Kiếm thư sinh nữa, đứng im một bên xem xét.

Ngoài sáu thước xa, kẻ vai nhau đứng sắp thành hàng chữ nhất, ba chàng trai mặc áo chên màu đen bó sát người, vũ khí đã hờm sẵn trên tay chờ động thủ. Người đứng giữa trạc bốn mươi tuổi, năm hai móc ngô râu, trong đêm tối lấp lánh ánh sao tím. Những kẻ võ lâm cao thủ có kinh nghiệm giang hồ thoáng nhìn qua cặp ngô râu thì biết ngay vũ khí đó đã tẩm thuốc kịch độc.

Thiết Kiếm thư sinh và lão áo thụng màu xanh đậm đứng cách xa ba người kia chừng bốn năm thước, vẫn với bàn tay không, trầm lặng nhìn ba chàng trai, thái độ bình tĩnh, như không có việc gì xảy ra.

Hai bên đều vận công lực chờ đợi ứng phó với đối phương, không ai nói lên một lời nào cả.

Giờ phút căng thẳng, thâm lặng, cứ chậm rãi trôi đi. Hai bên chưa chịu ra tay trước.

Bạch Vân Phi bức quá, thâm nghĩ :

- Mấy người này còn đợi gì mà đứng im thế ? Hừ ! Chúng bây giờ nhẫn tâm chờ đợi, nhưng ta không thể chần chừ được.

Thình lình nàng nhảy phốc đến bên Thiết Kiếm thư sinh. Lần này cố ý đánh, nên Bạch Vân Phi nhanh nhẹn vô cùng. Sử Thiên Cảnh nghe gió quay mặt lại, thì nàng đã ở sát bên, đang giơ tay chộp mạch môn huyết ở tay phải lão ma đầu.

Thiết Kiếm thư sinh Sử Thiên Cảnh đã vận công sẵn sàng, nên Vân Phi ra tay như hớp nhoáng song vẫn bị lão tránh khỏi. Tay trái Sử Thiên Cảnh đánh mạnh một chiêu Thôi ba trợ long gạt cái chộp của Bạch Vân Phi.

Thiết Kiếm thư sinh cất tiếng nói:

- Xin cô nương hãy ngừng tay ! Đợi tôi đuổi bọn kia đi rồi dẫn cô nương gặp sư huynh và sư muội của cô nương.

Bạch Vân Phi cười gằn nói:

- Phải đi liền bây giờ, chứ ta không tin lời nói điêu ngoa của người đâu !

Nói xong, nàng lại vung tay tấn công liên tiếp bốn chiêu vô cùng nhanh nhẹn.

Sử Thiên Cảnh đã biết Bạch Vân Phi có khinh công cao diệu, nhưng lão ma đầu này không ngờ nàng lại xuất thủ nhanh nhẹn kỳ quái.

Hai tay cử quyền đánh đến bốn chưởng, nhưng Thiết Kiếm thư sinh thấy như bốn chưởng ấy cùng đánh ra một lượt. Lão ma đầu biết không thể chống đỡ kịp, liền nhảy vút ra sau bảy bước.

Bạch Vân Phi hừ một tiếng, tức tối đuổi theo, tay trái xuất một chiêu Lăng đả chiêu thạch phát một chưởng thật mạnh vào lưng Sử Thiên Cảnh. Tay hữu diễn Vân tiêu ngũ ngục từ trên đầu chộp xuống bả vai đối phương.

Thiết Kiếm thư sinh đã trải bước mấy chục năm giang hồ, gặp biết bao cao nhân, nhưng chưa hề thấy ai lanh lẹ như Bạch Vân Phi. Thế đánh của nàng không những tinh diệu khó đ, mà lại còn phải có thiên tư mới có thể cùng lúc hai tay đánh hai nơi một cách dẹt thường và biến ảo như thế ! Toàn thân gã nho sinh như bị một sức vô hình nào bao phủ, chỉ còn có cách ráng đỡ cái chộp trên vai mà thôi.

Lão áo thụng xanh đậm, khi mới thấy Bạch Vân Phi tiến đánh Sử Thiên Cảnh thì cũng không để ý lắm, nhưng khi thấy nàng xuất chiêu rồi ép lui Thiết Kiếm thư sinh, lòng mới cảm thấy sợ hãi. Ngay lúc đó lão ma đầu đã bị chiêu Vân tiêu ngũ ngục trên đầu chụp xuống.

Lão già áo thụng xanh thét lên một tiếng thật kinh khủng, lập tức tung mình nhảy đến hai tay ngang ngực đẩy ra, hai luồng chưởng phong Bài sơn đảo hải đập thẳng sau lưng Bạch Vân Phi.

Lão áo xanh xuất ngón võ này với tất cả công lực bình sinh, vì lão thấy võ công của Bạch Vân Phi quá cao siêu, nếu để nàng kịp chuẩn bị, e cả lão và Thiết Kiếm thư sinh cũng khó bề hạ được đối phương. Lão áo xanh thầm nhủ:

- Trong lúc này hạ được tên nào thì đỡ tên đó, nếu đấu dần co với con bé này thì bọn cừu thù đứng kia được đóng vai ngư ông thủ lợi.

Đồng thời trong lúc lão ra tay, Thiết Kiếm thư sinh cũng vận dụng hết công lực ráng đỡ cái chộp chí tử của Bạch Vân Phi.

Sau khi xuất chiêu Vân tiêu ngũ ngục, Bạch Vân Phi liền đổi ý, không dám xuống tay hạ Sử Thiên Cảnh, vì nàng không biết Thiết Kiếm thư sinh đã nhốt Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan ở đâu.

Ngay lúc đó luồng chưởng phong của lão áo xanh từ sau áp tới, và ngón quyền bạt sơn của Thiết Kiếm thư sinh cũng đồng loạt tấn sang.

Bạch Vân Phi thấy cùng lúc hai luồng sức mạnh như vũ bão cùng quất vào, cũng phải e ngại. Nàng thu hai tay lại, rồi chia ra trước sau chống đỡ, thân hình vẫn đứng yên không

chịu nhảy tránh.

Lão áo xanh thâm nghĩ:

- Đại đột quá thế ! Dù mi có công lực thâm hậu hơn nữa cũng khó mà chịu nổi sự hợp kích của hai anh em chúng ta !

Nhưng khi chưởng phong của lão vừa chạm vào tay phải phía sau của Bạch Vân Phi, thì lão cảm thấy như mình bị một sức hút đầy âm nhu. Lão giật mình định thu chưởng phong lại, nhưng không còn kịp nữa. Hai luồng sức mạnh gặp nhau, lão bị đánh bật, bay bổng lên không vắng xa năm sáu thước, chân vừa chấm đất đã loạn choạng thối lui thêm ba bốn bước, suýt chút nữa ngã nhào. Tai ù ù như bị điếc, mắt đỏ hào quang....

Lão trấn tĩnh trở lại, trở mắt nhìn.

Thiết Kiếm thư sinh hai tay ôm ngực, hơi thở dồn dập, thân hình gục về phía trước, bước hai bước lão đảo như người say rượu. Bạch Vân Phi vẫn đứng im lặng, thản nhiên như không có việc gì xảy ra.

Sở dĩ công chuyện xảy ra ngoài ý nghĩ của lão áo xanh là vì Bạch Vân Phi thấy sức tấn công của hai người quá mạnh. Nếu nàng dùng công lực của bản thân chống đỡ, tuy chưa hẳn bị thương, song cũng hao mòn chân lực không ít. Cho nên nàng liền sử dụng kỳ học do ân sư bí mật truyền dạy là Đảo âm tiếp dương, một thứ võ công kỳ quái, mượn sức người này đánh người kia, rồi lại mượn sức người kia đánh với người này.

Thiết Kiếm thư sinh vì hỏa hầu không bằng lão già áo xanh, lão còn xuất toàn lực nên bị ăn đòn càng mạnh hơn. Một cái va chạm đó Sử Thiên Cảnh cảm thấy chấn động nội phủ, đầu nặng, mặt mày choáng váng, bay ra xa hơn một trượng.

Ba chàng áo đen giật mình ngơ ngác. Lúc mới đến họ tưởng Bạch Vân Phi, Thiết Kiếm thư sinh và lão già áo thụng kia cùng một phái hay ít ra cùng chung một phe. Nhưng khi ba chàng thấy Bạch Vân Phi thành linh tấn công Sử Thiên Cảnh, rồi lão già áo xanh cũng tập kích lại sau lưng Bạch Vân Phi, thì họ mới sực tỉnh, biết hai lão kia và chàng thiếu niên họ không phải bạn nhau.

Ba chàng áo đen cùng thâm nghĩ:

- Võ công của Thiết Kiếm thư sinh và lão già kia đâu phải tầm thường, chúng là những kẻ nổi danh trên giang hồ, e chàng thiếu niên không thể nào cự lại.

Và liền đó, không ai bảo ai, cả ba người vận công tập sức, chuẩn bị cứu giúp Bạch Vân Phi.

Đâu ngờ ba người mới chuẩn bị thì trong khoảnh khắc Bạch Vân Phi đã làm cho hai đối thủ bị hạ phong. Cả sáu con mắt thao láo nhìn chàng thiếu niên, không biết thiếu niên áo xanh đã dùng võ công gì mà ghê sợ dường ấy.

Chàng áo đen nắm móc ngô câu thấy Thiết Kiếm thư sinh thương thế không nhẹ, nên thâm nghĩ:

- Bây giờ ta không thừa cơ hội này xuống tay thì còn đợi khi nào nữa.

Thế rồi hắn chẳng nói chẳng rằng, tung mình đến bên Thiết Kiếm thư sinh, vũ động cặp ngô câu theo thế Song long xuất thủ, chỉ thấy hai lần sáng tím, đánh thật mau vào người

Sử Thiên Cảnh.

Tuy Thiết Kiếm thư sinh có võ công thâm hậu, song lúc này thần trí chưa tỉnh, và nội phủ vẫn còn rêm đau, nên cặp ngô câu bay đến lão cũng chẳng biết gì cả.

Lão mặc áo thụng xanh nói:

- Đồ không biết nhục, thừa lúc người ta bị...

Âm thanh chưa dứt, người lão đã bay thẳng qua, phát chưởng đánh bật cặp ngô câu.

Bạch Vân Phi quay lưng về phía ba chàng áo đen, nên khi nàng phát giác ra thì hai móc ngô câu đã đến gần Thiết Kiếm thư sinh. Nàng khế lặc mình dùng Di hình hoán vị tiến sang.

Lão áo thụng xanh tuy phát tay động trước Bạch Vân Phi một bước, nhưng thân pháp Di hình hoán vị của nàng lại mau hơn nhiều, nên tuy là phát động sau nhưng lại đến trước.

Hai người tuy nhanh nhẹn, nhưng xuất thủ sau chàng áo đen sử dụng cặp ngô câu, nên đầu một kẻ võ công tuyệt đỉnh như Bạch Vân Phi vẫn bị chậm một bước.

Cặp ngô câu của chàng áo đen sắp kết liễu lão ma đầu Thiết Kiếm thư sinh...

Bỗng một lần sáng xanh lục bay vụt đến...

Chàng áo đen chú mục vào Thiết Kiếm thư sinh, cố giáng một thế hiểm độc để đưa hồn Thiết Kiếm thư sinh về Cực lạc. Thoạt thấy một vật sáng xanh lục nhắm ngay ngực mình lao vút tới, chàng vội biến cặp ngô câu đang đánh Sử Thiên Cảnh thành vòng để gạt vật sáng ấy, nhưng đã trễ rồi...

Ánh sáng trúng khít bên vai phải chàng áo đen...

Bốp!

Một tiếng vang lên, thỉnh thoảng vật sáng ấy biến thành một vật lửa màu xanh lục loang cháy khắp mình người ấy.

Ngay lúc đó Bạch Vân Phi cũng đến bên Thiết Kiếm thư sinh vung tay búng nhẹ cặp ngô câu của chàng áo đen nên ngô câu bị nàng dùng Đàn chỉ thần công đánh vút ra khỏi tay.

Sau Bạch Vân Phi một bước, lão già áo xanh đậm cũng vừa đến, đưa tay mặt ra, ôm nhẹ Thiết Kiếm thư sinh, nhún mình nhảy ra xa tám thước.

Bấy giờ chàng thiếu niên hai tay ôm mặt lăn lộn dưới đất nửa thân trên đều bị lửa dính, bốc cháy quần áo và khăn chít đầu như cây đuốc biết cử động, ánh sáng xanh rờn rợn. Người ấy vận khí cố gắng chịu nóng, lăn mấy vòng để dập tắt lửa, nhưng đâu ngờ ngọn lửa quái ác này, khi gặp gió lại bốc cháy dữ hơn.

Những tiếng kêu la thảm thiết cả vùng Phục hổ lĩnh.

Mọi người kinh hãi trước thứ ám khí kỳ dị hiểm độc kia. Hai chàng áo đen còn lại sức tỉnh nhảy vút đến, lấy hai bầu nước tưới tắt ngọn lửa giết người.

Chàng áo đen bị cháy rống lên những tiếng kinh khủng, thân thể nám đen, nứt ra từng đường, mặt mày quái gở, trông như một con ác quỷ bị trời phạt, thân hình lảo đảo, ngã lăn bên đôi móc ngô câu.

Nạn nhân với tay chụp móc câu, thì ánh sáng tím chớp động móc ngô câu đã ngập vào cổ chàng rồi, máu phun ra từng vòi, nạn nhân giãy đành đạch mấy cái rồi nằm im tắt thở.

Biến cố xảy ra quá nhanh, khiến Bạch Vân Phi và hai chàng áo đen còn lại không làm sao ngăn cản được. Hai thiếu niên cùng đến báo cụt thù cảm thấy mình không đủ sức làm tròn công việc, vội tung mình bỏ chạy biến vào rừng thông.

Bây giờ Thiết Kiếm thư sinh đã phục hồi. Lão ma đầu này ngẩng đầu quay lại thì chợt thấy một người đàn bà mặt mũi xấu xí đang bước chầm chậm đến.

Sử Thiên Cảnh giật mình kêu lên:

- Người...

Lão thung xanh định đuổi theo hai thiếu niên, bỗng nghe tiếng kêu hoảng hốt của Thiết Kiếm thư sinh, nên phải ngừng lại quay đầu nhìn ! Lão cũng phải giật mình, vội tung mình đến bảo vệ cho Thiết Kiếm thư sinh.

Nữ quái cười gằn một tiếng rồi nói:

- Thiết Kiếm thư sinh! Người không ngờ ta còn sống nhỉ ? Ta vừa bắt Phi âm linh lôi cứu người không phải là ta đã quên hận thù năm xưa. Đó chỉ vì ta không muốn người được chết nhẹ nhàng dưới cặp ngô câu, mà ta bắt người phải chết đau đớn dưới tay ta.

Thiết Kiếm thư sinh âm thầm vận chân khí, cảm thấy khí huyết còn lưu thông như xưa. Lão thấy nhẹ nhàng, không còn lo ngại nữa, cất tiếng nói:

- Ta sẵn sàng chờ người trả thù !

Bạch Vân Phi thấy nữ quái ấy chính là người đã ẩn núp trên cây cổ tùng: Tam Thủ La Sát. Đối với ba người trước mắt, nàng không quen ai cũng chẳng biết ai là người tốt kẻ xấu, nhưng dầu sao nàng cũng không thể đứng yên để Tam Thủ La Sát giết chết Thiết Kiếm thư sinh, vì chính lão ma đầu này đã nhốt Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan.

Bạch Vân Phi thầm nhủ:

- Nếu Thiết Kiếm thư sinh chết đi thì ta không biết Vũ huynh và Loan muội ở đâu mà tìm, nhất là Vũ huynh đang bị bệnh nặng, đâu cho phép ta phí thì giờ tìm kiếm được.

Trận chiến sắp xảy ra không biết sẽ khốc liệt đến đâu, nhưng tình thế bây giờ thì rất căng thẳng. Mọi người đều ngấm ngấm hít hơi vận khí chỉ chờ một ngòi lửa chích vào, trận đấu sẽ nổ tung một cách ghê gớm.

Tam Thủ La Sát khi còn cách Thiết Kiếm thư sinh bốn thước đã dừng lại, quay nhìn Bạch Vân Phi nói:

- Tại sao người cũng chuẩn bị giúp hắn đánh ta ?

Bạch Vân Phi cười nhạt nói:

- Cái nợ dư cơm của các người, ta không hề biết, mà ta cũng chẳng cần biết làm gì, nhưng bây giờ thì ta không cho người giết....

Tam Thủ La Sát ngắt ngang:

- Người gan lắm! Ta động tay đây...

Vừa nói nữ quái vừa mang lệ bao tay, tiếp đó tay trái đã rút Phi tiễn âm linh lôi.

Bạch Vân Phi khi nãy đã chứng kiến cái nguy hiểm của loại ám khí Phi tiễn âm linh lôi, nên không dám chần chờ, nàng quát lên:

- Người lại dùng thứ đó nữa à ?

Liên đó Bạch Vân Phi lẹ làng nhảy đến bên Tam Thủ La Sát tay trái xuất chiêu Trào phiếm nam hải đẩy nữ quái lui ra, tay mặt tiếp một chiêu Thu liễu hồi phong bắt ngay mạch môn huyết lắc nhẹ nhẹ. Tam Thủ La Sát đột cảm thấy toàn thân tê liệt, khí huyết chạy ngược, công lực như tiêu tan, không làm sao phản kháng kịp.

Tam Thủ La Sát tuy bị kềm chặt, khí huyết đảo lộn, tim đập đùng đùng như muốn nổ tung, toàn thân đau đớn vô cùng, nhưng nữ quái ấy vẫn cắn răng chịu trận, không nói một câu.

Bạch Vân Phi lạnh lùng nói:

- Ta xem thử ngươi có thể chịu đựng bao nhiêu lâu.

Nàng khế lắc một cái nữa, Tam Thủ La Sát đau đến toát mồ hôi lạnh..

Lão già áo thụng xanh và Thiết Kiếm thư sinh đều là người võ công cao diệu, điểm huyết rất tài, nhưng nay thấy thuật điểm huyết của Bạch Vân Phi rất quái dị cũng phải kinh hãi ngẩn ngơ.

Thuật bắt mạch môn huyết làm cho khí huyết chạy ngược này rất lợi hại, dầu một kẻ có võ công cao giỏi đến thế nào, một khi đã bị kềm chế thì sức lực của mình tản mát, chính cái chân lực của người bị kềm chế đã bị đối phương lợi dụng, hợp thêm cái chân lực của người chủ động, càng khiến cho kẻ bị động thêm đau đớn khổ sở.

Lối thủ pháp Bạch Vân Phi dùng cũng như thủ pháp mà Tô Hùng đã sử dụng để kềm chế Lâm Ngọc Bích. Nhưng thủ thuật của Bạch Vân Phi còn cao hơn một bậc. Tô Hùng phải điểm đến ba nơi huyết đạo của Lâm Ngọc Bích mới làm cho khí huyết ca nàng chạy ngược, còn Bạch Vân Phi chỉ nắm một huyết đạo, rồi tự dùng chân lực đẩy ngược khí huyết của Tam Thủ La Sát. Thủ thuật làm cho mạch máu đảo nghịch này rất thâm độc, đừng nói gì Tam Thủ La Sát mà dầu là một kẻ có võ công đến độ mình đồng da sắt cũng khó mà chịu nổi.

Gần được một khắc, Tam Thủ La Sát không còn chịu nổi nữa, các bộ phận trong người đều đau ngứa, khó chịu, như trăm ngàn con răng cắn rứt, mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt, nước mắt của nữ quái rơi lã chã nhìn Bạch Vân Phi như có vẻ cầu xin.

Thiết Kiếm thư sinh và lão áo thụng xanh liếc nhìn nhau một cái rồi lẳng lặng tiến đến bên Bạch Vân Phi và Tam Thủ La Sát.

Bạch Vân Phi thấy thế, tay trái liền giật cây Phi hỏa âm linh lôi, tay phải xoay Tam Thủ La Sát quay qua nửa vòng chặn phía trước nàng rồi thả Tam Thủ La Sát ra nhảy lui năm sáu bước.

Lão áo thụng xanh và Thiết Kiếm thư sinh không ngờ Bạch Vân Phi luôn luôn đề phòng như thế, bất giác cả hai nóng mặt.

Bạch Vân Phi cười nói:

- Giờ ba chúng người có ra tay một lần ta cũng không ngại...

Nói đến đây, nàng quất mắt nhìn lên mặt Thiết Kiếm thư sinh, âm thanh chuyển sang lạnh lạnh:

- Sư huynh và sư muội ta đâu ? Nếu người còn mượn kế kéo dài thời giờ thì chớ trách ta

quá độc ác nhé !

Tam Thủ La Sát thử vận hành chân khí, thấy mình chưa bị điểm huyết, vội nhảy nhào bên trái, đồng thời tay đã rút Phi hỏa âm linh lôi

Thiết Kiếm thư sinh, Tam Thủ La Sát và lão già áo thụng xanh không hẹn mà cũng mở thế bao vây Bạch Vân Phi. Trong thâm tâm ba người đều có ý trừ bỏ Bạch Vân Phi. Vì thấy nàng có những ngón võ kỹ tuyệt nên ganh tỵ và sợ chính mình sẽ bị tiêu diệt.

Tuy ba người đã bủa vây đối phương, song không ai muốn ra tay trước. Tam Thủ La Sát và Thiết Kiếm thư sinh còn nghi ngại nhau, ai cũng sợ trong lúc bất thần có thể bị hại. Nếu Tam Thủ La Sát Sử Thiên Cảnh và lão già áo thụng xanh cùng hợp lực thật sự thì chưa chắc thắng được Bạch Vân Phi, nhưng ít nhất cũng làm cho nàng một phen nguy hiểm mệt nhọc.

Trong lúc này Bạch Vân Phi cũng phân vân, nửa muốn nửa không, vì ba người đó ai cũng có võ công cao giỏi đã từng khét tiếng giang hồ, nếu nàng đấu từng người thì dĩ nhiên là càng nắm vững phần thắng, nhưng vì lúc này ba người cùng hiệp lực, nên nàng cũng phải e dè, không vội ra tay trước.

Bạch Vân Phi thầm nhủ:

- Nếu ta rủi bị hại thì thế nào Vũ huynh và Loan muội cũng bị hại mất.

Bốn người đều ngấm ngấm tập hết công lực chuẩn bị cho một cuộc ác chiến thăm sát, nhưng ai cũng tự giữ mình không chịu xuất thủ trước.

Bỗng từ phía xa vọng lại một tràng cười rùng rợn, mỗi lúc một gần, rồi chớp mắt người phát tiếng cười lạnh lạnh đó đến gần trước sân chỗ bốn người đang gườm nhau.

Thiết Kiếm thư sinh và lão già mặc áo thụng xanh mặt mày biến sắc, mấy lần muốn quay mình lui ra nhưng lại sợ Bạch Vân Phi đánh lén. Cả hai thần thái bất an, khó chịu, tiến thoái lưỡng nan.

Bạch Vân Phi nghe tiếng cười rang rảng bất tận ấy cũng phải chột dạ. Nàng biết nếu không phải một người có nội công thượng thặng thì khó mà cười được như thế.

Thiết Kiếm thư sinh Sử Thiên Cảnh đột nhiên thâu thế lại, chấp tay chào Bạch Vân Phi rồi nói:

- Nếu cô nương chịu giúp tôi đuổi người có tiếng cười ấy, không những tôi giao lại sư huynh và sư muội cho cô nương còn nguyện lấy một trong hai báu vật mà tôi đã giữ mười lăm năm tặng cho cô nương.

Thiết Kiếm thư sinh không đợi Bạch Vân Phi đáp, thì liền quay mình cùng lão áo thụng xanh tiến lại phía trước.

Bạch Vân Phi nhìn theo trong những đêm tối, cuối sân đã có một lão già mặc áo dài, râu bạc chấm ngực, tay cầm long đầu trượng. Nàng đã nhận được là ai, lòng thầm nghĩ:

- Tưởng ai làm Thiết Kiếm thư sinh sợ hãi đến như vậy thì ra là Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải.

Bạch Vân Phi còn thấy phía sau lưng Tô Bằng Hải có bốn người mặc áo vàng, chân mang thảo hài, mặt mũi vô cùng quái gở.

Tô Bằng Hải dứt tiếng cười, tay trái vuốt râu, mắt nhìn Tam Thủ La Sát, Thiết Kiếm thư sinh và lão già áo thụng xanh mẫm cười, nói:

- Hay quá ! Hay quá ! Té ra các người đã gặp nhau trước rồi à ?

Thiết Kiếm thư sinh Sử Thiên Cảnh nheo mày nói:

- Tô bang chủ là một người hào hùng võ lâm giang hồ ai mà không trọng, vì thế khi Tô bang chủ bước chân hành hiệp thì hai anh em chúng tôi đâu còn đất đi đứng, nên phải quay về Phục hổ lĩnh này để tiêu khiển trong những ngày còn sống thừa.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải cười ha hả nói:

- Nói nghe hay nhỉ ? Sử huynh không cảm thấy khách sáo sao ? PHục hổ lĩnh này nếu không có Vạn niên hỏa quý thì chắc không lưu nổi Sử huynh và Chu huynh ở đây đến mười lăm năm.

Nói đến đây Hải Thiên Nhất Tào quay nhìn Tam Thủ La Sát cười ha hả nói:

- Tha thứ cho lão vì già cả mắt kém. Vị này có phải đà tung hoành ngang dọc trên giang hồ là Tam Thủ La Sát không?

Tam Thủ La Sát cười nhạt nói:

- Phải thì sao ? Mà không phải thì sao ?

Tô Bằng Hải nói:

- Lão đã được nghe danh cô nương đã lâu, chỉ tiếc là cách xa nhau, không ngờ đêm nay lại gặp nhau tại Phục hổ lĩnh này.

Hải Thiên Nhất Tào ngược mắt lên trời cười khanh khách rồi tiếp:

- Vạn niên hỏa quý tuy là vật thế gian rất khó kiếm được nhưng chỉ sợ không đủ sức để khôi phục lại cái khuôn mặt đẹp như hoa như ngọc đó.

Mấy câu nói chua chát ấy khiến cho Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vi tức giận đến phát run. Nữ quái cố dần cơn khích động, cười nhạt đứng yên không đáp.

Quang cảnh trong sân vô cùng hỗn loạn, nhưng người có mặt ở đây đều là những người có võ công thâm hậu. Nếu cuộc chiến xảy ra thì ai cũng phải dốc toàn lực quyết đấu, một là vài ba chiêu có thể phân thắng bại, hai là có thể đến hàng vài ba trăm chiêu vẫn chưa biết hơn thua, cho nên ai cũng muốn làm ngòi châm chọc để người khác đánh nhau mình ngồi thủ lợi.

Tô Bằng Hải biết Tam Thủ La Sát bị Thiết Kiếm thư sinh hủy hoại sắc đẹp ngày xưa, nên ông ta có ý khơi lại đóm lửa hận thù ấy và tưới thêm dầu cốt làm cho Phàn Tú Vi và Sử Thiên Cảnh tiêu diệt lẫn nhau.

Thiết Kiếm thư sinh liếc thấy Tam Thủ La Sát giận phát run, song không có ý chạm tay với lão, lòng cảm thấy nhẹ bớt đôi chút. Lão quay qua nhìn Tô Bằng Hải cười gằn nói:

- Được lắm ! Được lắm ! Một bang chủ Thiên Long bang mà bụng đầy quỷ mưu, chỉ tiếc là ác ý của người không được kết quả.

Xuyên Trung Tứ Xú đứng sau Tô Bằng Hải nghe Thiết Kiếm thư sinh dám sỉ nhục Thiên Long bang chủ, chúng dùng dừng dừng tức giận, cùng một loạt nhảy vọt lại phía Sử Thiên Cảnh.

